

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **ASPIRE SPORT s.r.o.**
sídlem Jinačovice č.ev. 514
zastoupen Mgr. Janem Slunečkem, advokátem
sídlem Opletalova 1337/29, Praha

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 29820-7/2019-900000-311 ze dne 16.9.2019

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel č.j. 29820-7/2019-900000-311 ze dne 16.9.2019 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 94 821 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jana Slunečka.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj – dodatečné platební výměry č.j. 302-23/2019-530000-51, č.j. 302-24/2019-530000-51, č.j. 302-25/2019-530000-51, č.j. 302-26/2019-530000-51, č.j. 302-27/2019-530000-51, č.j. 302-28/2019-530000-51, č.j. 302-29/2019-530000-51, č.j. 302-30/2019-530000-51, č.j. 302-31/2019-530000-51 ze dne 15.4.2018 a č.j. 302-32/2019-530000-51 ze dne 16.4.2018, kterými na základě § 4 odst. 2 písm. b) zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, s přihlédnutím k § 3 odst. 1 celního zákona, za použití § 101 až 103 daňového řádu, doměřuje podle § 21 odst. 1 celního zákona, § 143 odst. 1 a 2 daňového řádu, ve spojení s § 5 celního zákona a ustanovením čl. 48, čl. 56 odst. 1, čl. 77 odst. 2, čl. 102 odst. 3 a čl. 105 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, v platném znění (dále jen „UCC“), na základě nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění nařízení Komise (EU) č. 2017/1925 ze dne 12. října 2017, kterým se mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (dále jen „celní sazebník“), bylo žalobci dodatečně doměřeno clo v celkové výši 1 453 510 Kč.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

2. Žalobce v podané žalobě namítá neúplné a nesprávné zjištění skutkového stavu z důvodu neúplného a nesprávného provedení dokazování k sazebnímu zařazení dováženého zboží. Žalovaný i celní úřad vycházeli při zjišťování vlastností dováženého zboží pouze z obrazové dokumentace tohoto zboží většinou pořízené na cizích internetových serverech - z obrázků zboží není možné zjistit, z jakého materiálu je toto zboží vyrobeno, neboť se tento materiál nachází pod povrchem. Poměr použitých materiálů (procentuální vyjádření použití kůže) je pro správné sazební zařazení klíčové.
3. Žalobce proto navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

4. Žalovaný k žalobě uvádí, že žalobce nesplnil svoji povinnost poskytnout žalovanému, resp. celnímu úřadu informace a podklady v rámci kontroly po propuštění zboží, přičemž celní úřad postupoval v souladu s právními předpisy a přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a to i ve prospěch žalobce.
5. Žalovaný tak se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Zdejší soud již o žalobě jednou rozhodoval a rozsudkem ze dne 27.5.2021 ji zamítl. Dospěl totiž k závěru, že usňové díly jsou výztuhami ve smyslu celního sazebníku, které jsou našity celou svou plochou na textilní svršek, nedotýkají se mezipodšívky, podšívky nebo goretexové membrány. Je-li pak taková výztuha odstraněna, stále se fakticky jedná o obuv (byť je její používání odstraněním výztuhy ztíženo). Soud uzavřel, že ze znaleckého posudku Ing. Š. plyne, že po odstranění usňových částí se o obuv použitelnou k chůzi stále jednalo.
8. Tento rozsudek však neobstál před Nejvyšším správním soudem (NSS), který jej rozsudkem ze dne 28.2.2023, č.j. 8 Afs 199/2021-90, zrušil. NSS se neztotožnil se zdejším soudem, že z obrazové části znaleckého posudku Ing. Š. plyne, že se jednalo o obuv použitelnou k chůzi i po odstranění usňových částí. Podle NSS nebyl skutkový stav dostatečně objasněn a k jeho vyjasnění mohl sloužit (mimo jiné) právě i výslech znalkyně. NSS zdůraznil, že je „otázka, zda po odpárání dílů z usně nelze obuv k běžné chůzi používat, otázkou skutkovou. Jedná se navíc zjevně o otázku specializovanou a vysoce odbornou“.
9. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.); byl při tom vázán závěry zaujatými ve zrušovacím rozsudku NSS.
10. Předmětem sporu je otázka zařazení konkrétních typů obuvi pod jednotlivé podpoložky kombinované nomenklatury. Zdejší soud vychází z premisy, že důkazní břemeno ohledně tvrzení v rámci propuštění zboží leží primárně na povinném subjektu, pokud však celní úřad na základě kontroly po propuštění zboží zařadí zboží do konkrétní položky kombinované nomenklatury, musí být jeho rozhodnutí odpovídajícím způsobem odůvodněno a musí mít oporu ve shromážděných podkladech. Deklarant má pak obecně v průběhu celého řízení možnost předkládat důkazy, které svědčí o správnosti původního sazebního zařazení.
11. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný při celním zařazení zboží postupoval zejména dle nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (dále jen „celní sazebník“). Toto nařízení zavedlo tzv. kombinovanou nomenklaturu (KN), která je založena na mezinárodní Úmluvě o Harmonizovaném systému popisu a číselného označování zboží, známém jako harmonizovaný systém (HS). Kombinovaná nomenklatura představuje společný celní sazebník a od zařazení zboží do tříd, kapitol, čísel, položek a podpoložek KN se odvíjí konečná výše cla dovezeného zboží. Všeobecná pravidla pro výklad kombinované nomenklatury a jednotlivé celní sazby KN obsahuje příloha I tohoto nařízení, která je každoročně aktualizována prováděcím nařízením. V nyní posuzované věci byla příloha I nařízení č. 2658/87 aplikována ve znění prováděcího nařízení Komise č. 1754/2015. Celní orgány vycházely dále z vysvětlivek k harmonizovanému systému a kombinované nomenklatuře.
12. Ze spisového materiálu plyne, že žalobce při dovozu předmětné obuvi (označení J94333, J09531, J09547, J09545, J09529, J06138, J06140, J09507, J09505, J35337, J35329, J86595, J39187, J87731, J87110, J87336, J87107, J36959, J32857 a J32850) v kolonkách 31 doměřených položek jednotlivých celních prohlášení označil dotčené zboží jako obuv se zevní podešví z kaučuku či plastu a se svrškem z usně. V kolonkách 33 pak byly deklarovány kódy KN 64039996, 64039998 (pánská a dámská obuv se svrškem z usně a zevní podešví z kaučuku,

plastů, usně nebo kompozitní usně nepokrývající kotník), 64039116, 64039113 (pánská a unisex kotníková obuv se svrškem z usně a zevní podešví z kaučuku, plastů, usně nebo kompozitní usně), se sazbou cla 4,5 %, resp. 3,5 %. Celní úřad po propuštění zboží do režimu volného oběhu zahájil u žalobce dne 25.6.2018 kontrolu mimo jiné se zaměřením na ověření správnosti sazebního zařazení zboží a současně zahájil doměřovací řízení. Na základě provedené kontroly konstatoval, že dovážené zboží – shora označená obuv – byla žalobcem v celním prohlášení nesprávně zařazena a zařadil ji do kódu KN 64041990 se sazbou cla 11,9 %.

13. Jde-li o skutková zjištění, ke kterým žalovaný v řízení dospěl, pak při zařazení dováženého zboží vycházel celní úřad z následujících skutečností. V případě obuvi označené J94333 vycházel z celního prohlášení žalobce, kde je explicitně uvedeno „J94333: *nízká pánská vycházková obuv značky Merrell, materiál svršku textil, podešev kaučuk*“; celní úřad tak ve vztahu k obuvi J94333 vycházel z tvrzení žalobce. V případě první skupiny obuvi (J86595, J39187, J87731, J87110, J87336, J87107, J36959, J32857, J32850) žalovaný vycházel ze žádosti žalobce o doměření cla a změny celního prohlášení ze dne 13.8.2018, kde zástupce žalobce uvedl, že „*v rámci shora uvedených dovozních případů obuvi s povrchem z usně, byl při celním řízení použit nesprávný kód kombinované nomenklatury č. 6403 HS. Ve skutečnosti se u části zboží jednalo o obuv, jejíž převážnou část povrchu tvořila textilie a správné sazební zařazení bude v č. 6404 HS. Na základě toho žádám provedení změny celního prohlášení. 16CZ5300001B8F5Y20, PN J87577, J87110 – změna spočívá v opravě pol. č. 1 JSD na správný údaj 6404 19 90 KN, protože v tomto případě se jedná o boty se svrškem z textilu*“. Tato tvrzení si celní úřad ověřil z fotografie předmětné obuvi, která prochází správním spisem; zbylá obuv v první skupině s označením J86595, J39187, J87731, J87336, J87107, J36959, J32857 a J32850 je barevnou variací obuvi J87110 lišící se pouze barevným provedením. U druhé skupiny obuvi (J09531, J09547, J09545, J09529, J06138, J06140, J09507, J09505) celní úřad při sazebním zařazení vycházel z protokolu o zkoušce zn. 66104/2018-900000-020 ze dne 27.11.2018 a u třetí skupiny obuvi (J35337 a J35329) opřel celní úřad své závěry o zjištění obsažená v protokolu o zkoušce zn. 66106/2018-900000-020 ze dne 28.11.2018.
14. Nelze tedy přisvědčit obecné námitce žalobce, že celní úřad zjistil skutkový stav „pouze na základě obrazové dokumentace tohoto zboží většinou pořízené na cizích internetových serverech“. Ze správního spisu se totiž podává opak. Celní úřad při zjištění skutkového stavu vycházel z laboratorních zkoušek a z tvrzení žalobce, která si až *ex post* ověřoval produktovými fotografiemi obuvi. Takovému postupu přitom nemá zdejší soud co vytknout. Ostatně ani žalobce konkrétně nebrojí proti jednotlivým závěrům celního úřadu, ale obecně tento postup *en block* kritizuje. Současně nelze zcela abstrahovat postup celního úřadu od procesní pasivity žalobce, který opakovaně nereagoval na výzvy celního úřadu k předložení potřebných dokladů podle čl. 15 UCC (například výzva č.j. 69478-32/2018-530000-51 ze dne 23.8.2018, č.j. 69478-36/2018-530000-51 ze dne 31.8.2018 nebo č.j. 69478-40/2018-530000-51 ze dne 10.9.2018). Zdejší soud proto nepovažuje námitku žalobce o neúplném a nesprávném zjištění skutkového stavu za důvodnou.
15. Žalobce dále namítal, že žalovaný tyto důkazní prostředky nesprávně vyhodnotil a dovezenou obuv nesprávně sazebně zařadil. Podle žalobce se totiž jednalo o obuv z usně, neboť usňové dílce tvořily svršek obuvi a nebyly výztuhou, jak se nesprávně domníval žalovaný.
16. Na podporu svého tvrzení doložil žalobce znalecký posudek Ing. M. Š. č. 1211-1/2019. Předmětem posouzení znaleckého posudku byla „Obuv sportovní treková – 16 párů“ se

zadáním posoudit, z kolika procent je svršek obuvi vyroben z kůže, který díl svršku k čemu slouží, a zda lze obuv bez toho dílu „plnohodnotně a trvale používat“. Uvedené zadání přitom vychází ze skutečnosti, že pro sazební zařazení dovážené obuvi je rozhodující určení svrškového materiálu obuvi. Znalce následně ve znaleckém posudku dochází k závěru, že u první skupiny obuvi je plocha usňového dílce na svršku obuvi 81 %, u druhé skupiny 55 % a konečně u třetí skupiny 88 % (skupiny jsou kategorizovány téměř shodně s celním úřadem). V závěru znaleckého posudku pak znalce uvádí, že „[p]ro daný účel použití u všech tří vzorkových skupin obuvi je nezbytné pro zachování tvaru a funkčnosti obuvi, použít toto konstrukční řešení svršku tj. našít usňových dílců na textilní podložku – svršku. Bez tohoto usňového dílce (po jeho odpárání) by nebylo možné tuto obuv trvale a plnohodnotně používat k účelu, pro který je určena – tedy jako outdoorová obuv pro turistiku a do náročného terénu. Useň dodává svršku specifické vlastnosti a uživatelský komfort, především elasticnost, zachování tvaru obuvi i při dlouhodobém nošení a především hygienické vlastnosti jako je prodyšnost, propustnost pro vodní páru (snížení potivosti nohy v obuvi) a zároveň absorpci vodních par a vlhkosti zevnitř obuvi. Nejedná se tedy o pouhou „výztuhu či ozdobu“, je to plnohodnotná součást svršku. Usňové dílce jsou také opatřeny „upevňovacím systémem“ tak, aby bylo možno obuv k chůzi používat a aby byla obuv dostatečně na noze upevněna. Jedná se o systém kroužků a poutek pro návlek šněrovadel, bez nichž by obuv pozbyla funkce, nebylo by možno nohu v botě upevnit“.

17. Pokud žalobce navrhoval výslech této znalce, nemohl jej soud uskutečnit, neboť Ing. Š. soudu sdělila, že je vážně nemocná, k soudu přijet nemůže a znaleckou činnost již nevykonává.
18. Dále žalobce doložil „Dodatek ke znaleckému posudku č.j. 1211-1/2019“ ze dne 2.8.2021, v němž znalce upřesňuje svůj posudek v kontextu předchozího rozsudku zdejšího soudu a vyjádření žalovaného. Mj. v něm uvádí, že by po odpárání usňových dílců obuv neudržela svůj tvar a u některých vzorů by ani nešla upevnit na nohu, čímž by se stala nenositelnou.
19. Z usnesení Policie České republiky ze dne 1.12.2022 a z usnesení Městského státního zastupitelství v Brně ze dne 14.9.2022 vyplynulo, že orgány činné v trestním řízení dospěly na základě znaleckých posudků Ing. Š. a J. P. k závěru, že usňový materiál je převažující, nelze jej považovat za pouhou výztuhu, nýbrž za nedílnou součást vrchového materiálu. Je tedy sporné, zda vůbec byla obuv nesprávně zařazena a došlo tak k naplnění objektivní stránky trestného činu.
20. Při jednání dne 8.6.2023 soud vyslechl paní K. pracovníci celně technické laboratoře žalovaného (CTL), která prováděla odborné zkoumání obuvi a zpracovávala protokoly o zkoušce; ta uvedla, že zkoumala obuv vyobrazenou ve znaleckém posudku Ing. Š. na obr. č. 12 a 11 (tj. J06500 a J09545). V případě této obuvi pak sama vyzkoušela, že po odstranění usňového materiálu svrchní materiál dostatečně držel chodidlo tak, aby obuv se zachovaným původním upevňovacím systémem mohla být použita k chůzi. Obuv si zachovávala svůj tvar a textilie se netrhala.
21. Ze znaleckého posudku J. P. ze dne 30.8.2022, č. 4144/22, který si nechala zpracovat Policie České republiky, Městské ředitelství Brno, vyplynulo, že obuv MERELL J09505 a J35337 po odstranění vrchových usňových součástí není možno označit za funkční (změní se celková tuhost a mechanické vlastnosti svršku, a tudíž celé chování obuvi při chůzi). Po odstranění usňových částí má viditelný materiál na obuvi charakter „vrchového textilního materiálu“ nikoli podšívky. Při výslechu pak znalec uvedl, že se po odpárání vrchových usňových částí obuv nedala využívat k chůzi, neboť zbylý materiál dostatečně neudržel

chodidlo. Nejen, že obuv nebylo možno užít k původnímu účelu (jako outdoorovou), ale nebyla vhodná ani na běžnou chůzi. Podle znalce by totiž „noha v botě plavala“, neboť by nebyla dostatečně upevněna. Bota by nedržela chodidlo a mohlo by dojít k poranění.

22. V nyní posuzované věci je tedy podstatné posoudit, zda usňové dílce tvořily svršek obuvi a nebyly výztuhou.
23. Podle kapitoly 64 bod 4. písm. a) celního sazebníku se za svrškový materiál považuje základní materiál, který pokrývá největší plochu povrchu, nehledě na doplňky nebo výztuhy, jako jsou obruby, chrániče kotníků, ozdoby, přezky a spony, poutka, očka nebo podobné příslušenství.
24. Podle doplňkové poznámky 1. kapitoly 64 celního sazebníku jsou ve smyslu poznámky 4 písm. a) za „výztuhy“ považovány všechny kusy materiálů (např. plasty nebo useň) připevněné ke svrchnímu materiálu svršku, aby jej dodatečně zpevnily, též připevněné k podešvi. Po odstranění výztuh musí mít viditelný materiál znaky svrchního, nikoli podšívkového materiálu, a dostatečně chodidlo držet, aby uživatel mohl obuv se zachovaným původním upevňovacím systémem používat k chůzi.
25. Co se rozumí „výztuhou“, tak stanoví celní sazebník.
26. S ohledem na dikci celního sazebníku se za svrškový materiál považuje ten, který pokrývá největší plochu povrchu bez doplňků nebo výztuh – to je ostatně důvodem, proč znalkyně i celní úřad vyčíslily plochu dílů z usně. Byť lze v tomto kontextu pochopit názor znalkyně ohledně významu usňových dílů, nelze závěr o tom, zda se jedná o výztuhu či nikoliv, založit pouze na nemožnosti plnohodnotně obuv po odpáráni usňových dílů používat k původnímu účelu. O výztuhu ve smyslu celního sazebníku se totiž jedná vždy, pokud je usňový díl 1) připevněn ke svrchnímu materiálu svršku, 2) viditelný materiál pod výztuhami po jejich odstranění musí mít znaky svrchního materiálu a konečně 3) musí svrchní materiál dostatečně držet chodidlo tak, aby uživatel mohl obuv se zachovaným původním upevňovacím systémem používat k chůzi.
27. Zda jsou v případě konkrétní obuvi splněny jednotlivé znaky výztuhy, jak je popisuje celní sazebník, je otázkou skutkovou. Jak uvedl NSS navíc „specializovanou a vysoce odbornou“.
28. Ze znaleckých posudků (i z protokolů celně technické laboratoře) je patrné, že usňové díly jsou připevněny k svrchnímu materiálu svršku proto, aby jej zpevnily, a po jejich odstranění nemá viditelný materiál znaky podšívkového materiálu, nýbrž svrchního materiálu. Jsou tedy jednoznačně naplněny první dva znaky výztuhy. Jde-li o znak třetí, pak znalecký posudek Ing. Štachové na tuto otázku jasnou odpověď nenabízí, ale toliko vyslovuje, že obuv po odpáráni dílů z usně nebude možné plnohodnotně používat k původnímu účelu (tj. jako „outdoorovou“ obuv). Z doplnění znaleckého posudku Ing. Štachové pak vyplynulo, že po odpáráni usňových částí by některé boty nedržely svůj tvar a obuv by se tak stala nenositelnou. Ani znalecký posudek J. P. nenabízí na tuto otázku jasnou odpověď. Toliko uvádí, že po odstranění vrchových usňových součástí není možno označit obuv za funkční, neboť se změnil celková tuhost a mechanické vlastnosti svršku, a tudíž celé chování obuvi při chůzi. Znalec P. pak při výslechu uvedl, že se po odpáráni usňových částí obuv nedala využívat k chůzi, neboť zbylý materiál dostatečně nedržel chodidlo. To samé ostatně uvedla i znalkyně Ing. Š. v dodatku ke znaleckém posudku, který předložil žalobce. Pracovnice CTL sice uvedla, že obuv, kterou zkoumala, použít k chůzi šlo, nicméně nelze přehlédnout, že se jednalo toliko o dva typy obuvi. Navíc, jak uvedl NSS ve zrušovacím rozsudku: „Z

relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že posudek vypracovaný CTL (ze kterého primárně vycházel žalovaný a jeho závěry převzal i krajský soud) je jen jedním z možných důkazů a může být jinými důkazními prostředky - znaleckým posudkem – zpochybněn (rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, čj. 1 Afs 42/2007-55, č. 1493/2008 Sb. NSS). Zařazení zboží do příslušného čísla celního sazebníku je otázkou právní. Otázkami skutkovými lze ovšem chápat např. posouzení vlastností, funkcí a využití zboží (rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2004, čj. 2 As 59/2003-70, č. 628/2005 Sb. NSS). V případech, kdy soud ve správním soudnictví posuzuje otázky specializované, vysoce odborné, vymykající se znalostem soudců, musí k tomu využít příslušné procesní nástroje, a to odborné vyjádření nebo znalecký posudek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 7 As 165/2012-22). Obecně přitom platí, že soud znalce vyslechne. Pouze v odůvodněných případech se může soud spokojit s písemným posudkem znalce (§ 127 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Výslech znalce je namísto zejména v případech, kdy vznikají pochybnosti o správnosti nebo úplnosti posudku (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2007, sp. zn. 33 Odo 324/2005).“ V daném případě tedy považoval soud znalecký posudek J. P. ve spojení s jeho výsledkem za důkaz přesvědčivější než odborný posudek CTL. Navíc je názor znalce podpořen i pozdějším sdělením Ing. Š. Pokud je tedy podle NSS „otázka, zda po odpárání dílů z usně lze obuv k běžné chůzi používat, otázkou specializovanou a vysoce odbornou“, je tuto otázku oprávněn zodpovědět toliko znalec. Znalec na tuto otázku odpověděl záporně. Za této situace nemůže obstát závěr žalovaného, že usňové části u všech typů obuvi jsou výztuhami ve smyslu celního sazebníku, které se nezapočítávají do celkového svrškového materiálu. Jeho rozhodnutí je tak nezákonné.

29. Současně nebylo na místě, aby soud prováděl ohledání obuvi předložené žalovaným a žalobcem. Mělo-li ohledání směřovat k posouzení toho, zda se obuv dá používat k chůzi, jedná se podle NSS o otázku specializovanou a vysoce odbornou. K zodpovězení takové otázky pak nemůže sloužit pouhé ohledání věci, nýbrž právě znalecký výslech, který soud také provedl.
30. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
32. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu a z vyúčtování nákladů žalobcova zástupce vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 8 000 Kč za zaplacené soudní poplatky (za žalobu a kasační stížnost).
33. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za jedenáct úkonů právní služby po 3100 Kč společně s jedenácti režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika, účast na soudním jednání dne 20.5.2021; kasační stížnost, replika k vyjádření žalovaného a návrh na provedení dokazování, replika

k doplnění vyjádření žalovaného; vyjádření po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu s návrhem na dokazování, replika k vyjádření žalovaného, účast na soudních jednáních ve dnech 8.6.2023 a 12.10.2023; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), tj. 37 400 Kč.

34. Repliku k vyjádření žalovaného a návrh na provedení dokazování v řízení před Nejvyšším správním soudem považoval zdejší soud za jeden úkon právní služby s ohledem na jejich časovou blízkost a rozsah.
35. Na cestovním advokáta ke třem soudním jednáním náleží náhrada za cesty ze sídla zástupce ke Krajskému soudu v Brně a zpět na jednání soudu (420 Km) osobním automobilem s průměrnou spotřebou 4,5 l/100 km, ve vztahu k němuž předložil zástupce žalobce kopii osvědčení o registraci; z toho za cestu k prvnímu jednání 20.5.2021 ve výši 514,10 (4,5 : 100 x 420 km x 27,20 Kč) jako náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu a 1848 Kč (420 km x 4,40 Kč) jako základní náhrada; na cestu ke druhému jednání 8.6.2023 ve výši 833,50 Kč (4,5 : 100 x 420 km x 44,10 Kč) jako náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu a 2184 Kč jako základní náhrada (420 km x 5,20 Kč); ke třetímu jednání 12.10.2023 ve výši 650,20 Kč (4,5 : 100 x 420 km x 34,40 Kč) jako náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu a 2184 Kč jako základní náhrada (420 km x 5,20 Kč); celkem tedy 8213 Kč; podle § 157 odst. 4 písm. b) a § 158 zákona č. 261/2006 Sb., zákoník práce, a podle vyhlášek o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro roky 2021 a 2023.
36. Dále žalobci náleží náhrada za ztrátu času advokáta na cestě 3 x 5 hodin za 3 cesty z Prahy do Brna a zpět ve výši 3x 1000 Kč podle § 14 advokátního tarifu.
37. Žalobci rovněž náleží náhrada hotových výdajů za zpracování znaleckého posudku Ing. Štachové ve výši 28 000 Kč.
38. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 10 208 Kč podle § 57 odst. 2 s.ř.s.
39. Celkem se tedy jedná o částku 94 821 Kč kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12.10.2023

Petr Šebek v.r.
předseda senátu